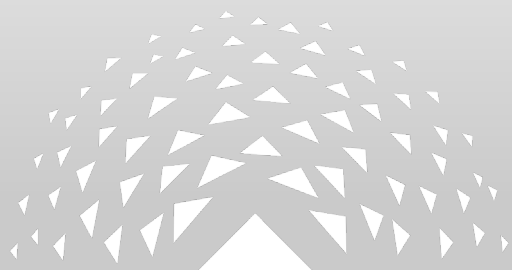
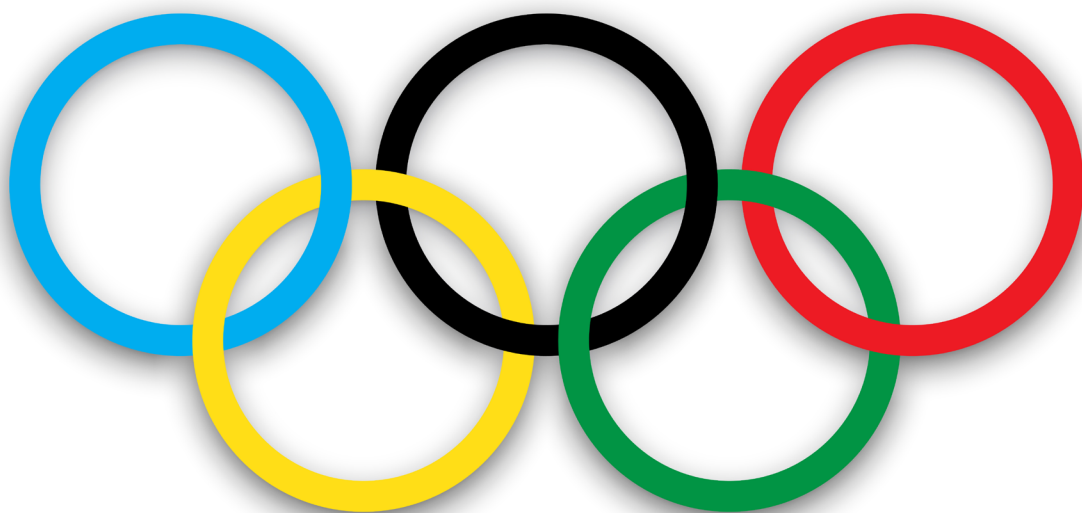

KKI

4:1

TOKYO 2020

Hogyan készülnek
az ázsiai nagyhatalmak
a tokiói olimpiára?

KKI 4:1

A Külügyi és Külgazdasági Intézet időszaki kiadványa

Kiadó:

© Külügyi és Külgazdasági Intézet, 2021.

Szerkesztő:

Salát Gergely – Külügyi és Külgazdasági Intézet

Szerzők:

Goreczky Péter – Külügyi és Külgazdasági Intézet

Salát Gergely – Külügyi és Külgazdasági Intézet

Mezei Tibor – Külügyi és Külgazdasági Intézet

Szivák Júlia – Pázmány Péter Katolikus Egyetem

Szöveggondozás:

T-Kontakt Kft.

Tördelés:

Lévárt Tamás

Illusztráció:

<https://depositphotos.com>

Jelen elemzés és annak következtetései kizárólag a szerző magánvéleményét tükrözik, és nem tekinthetők a Külügyi és Külgazdasági Intézet, a Külgazdasági és Külügyminisztérium, illetve Magyarország Kormánya álláspontjának

A sorozatban eddig megjelent kiadványok

2021/11. [Hogyan készülnek az ázsiai nagyhatalmak a tokiói olimpiára?](#)

2021/10. [Hogyan jelenik meg a klímaváltozás a nagyhatalmak nemzeti biztonsági tervezésében és a kapcsolódó intézményekben?](#)

Régebbi számaink elérhetőek a [KKI](#) honlapján.

A Külügyi és Külgazdasági Intézet 4:1 című sorozatában négy kutató válaszol röviden ugyanarra – a nemzetközi politikát és gazdaságot érintő – kérdésre. Célunk a magyarországi tudományos viták elindítása és a szakértők közötti párbeszéd elősegítése. E számunkban a következő kérdésre kerestük a választ: „*Hogyan készülnek az ázsiai nagyhatalmak a tokiói olimpiára?*”

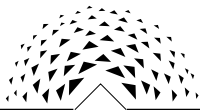
GORECZKY PÉTER

JAPÁN – A HÁZIGAZDA DILEMMÁI

Története során idén Tokió második alkalommal rendezne nyári olimpiai játékokat, habár a város háromszor is elnyerte a rendezési jogot, az 1940-es olimpiát azonban elfújta a történelem vihára. Így az 1964-es számít az első tokiói nyári olimpiának, amely egyértelműen Japánnak a II. világháborút követő újjászületését szimbolizálta. A hazai és a nemzetközi narratívák egyaránt úgy mutatták be az eseményt, mint ami megkoronázza az ország modernizációjának a béke és demilitarizáció jegyében zajló folyamatát. Az akkori japán vezetés arra használta fel az 1964-es olimpiát, hogy a II. világháborúban betöltött „rossz fiú” szerep után újra elfogadtassa az országot a nemzetközi közösséggel, és az „új Japánt” feltörekvő gazdasági hatalomként pozicionálja globális szinten. A sportolók pedig mintha csak rá akartak volna erősíteni az országimázs-építő tervekre, az 1964-es játékokon szerzett 16 aranyérmel Japán azóta is csak egyszer, Athénban tudta megismételni, felülmúlni pedig egyszer sem.

Ilyen történelmi előzmények után nem csoda, hogy Japán igyekezett ismét különböző érzelmi, identitásbeli és nemzetközi politikai tartalmakkal és célokkal összekötni az eseményt. Az ország vezetése úgy tekintett az eredetileg 2020-ra tervezett XXXII. nyári olimpiai játékokra, mint amely szimbolizálja Japán újjászületését a gazdaság stagnálásával telt „elveszett évtizedek”, a 2011-es földrengés és cunami pusztítása, valamint az azokat követő fukusimai nukleáris katasztrófa után. Az olimpia ennek megfelelően megkapta az „újjaépítési játékok” címkét, melynek révén a kormány meg akarta mutatni a világnak, hogy Japán kész visszatérni a globális elitbe. Ha az 1964-es játékok az országnak a nemzetközi közösségbe való visszafogadásáról szóltak, akkor a második tokiói olimpia arról, hogy az ország igyekszik újradefiniálni szerepét egyrészt a nemzetközi közösségen belül, másrészt önmaga számára. Más kelet- és délkelet-ázsiai államok politikai és gazdasági felemelkedése mellett, és még inkább Kína egyre növekvő árnyékában Japán igyekszik megmutatni, hogy továbbra is fontos tényező a világban. Ahogyan Abe Sinzó miniszterelnök 2014-ben megfogalmazta, [a 2020-as olimpiát egyfajta katalizátorrá kell tenni](#), amelynek révén Japán újjászületik.

Ezt a szép víziót söpörte el a 2020-ban kitört Covid-19-világjárvány, amelynek következtében a XXXII. nyári olimpiai játékokat 2021-re halasztották. Japán továbbra sem akarta kihagyni a ziccert, hogy a rendezvényt a sportversenyeken túli tartalommal is megtöltse, így a kommunikációban hamarosan megjelent a motívum,

miszerint az olimpia lehetőség arra, hogy az emberiség megünnepelje a vírus közös erőfeszítéssel történt legyőzését. Ha erre Japánban kerül sor, az megint csak presztízsnyerés, amelynek révén az ország a nemzetközi közösség fajsúlyos szereplőjeként pozícionálhatja magát. Szuga Josihide kormányfő ennek megfelelően többször is kinyilvánította, hogy [eltökélt az esemény megrendezését illetően](#). Ennek az elszántságnak persze pénzügyi okai is vannak. A rendezvény már 2020 szeptemberében minden idők legdrágább olimpiájának számított, a játékok végleges lefújása azt jelentené, hogy a szervezők közel 16 milliárd dollárt dobtak ki az ablakon.

Bár a Japánban óriási népszerűségnek örvendő szumó nem került be a 2020-ra tervezett játékok versenyszámjai közé, a közvélemény-kutatások szerint a japán emberek még 2019 decemberében is lelkesedéssel várták az eseményt. Ez a bizakodó hangulat fordult át a járvány hatására erőteljes elutasításba, egy április eleji felmérés szerint a helyi emberek [72%-a elhalasztaná az olimpiát](#), elsősorban az oltási program lassú előrehaladása miatt. Úgy tűnik, egyes japán politikusok meghallották a közvélemény hangját, mert április 15-én a kormányzó párt egyik vezető tagja [az olimpia lefújását egy lehetséges forgatókönyvnek nevezte](#). Ha így lesz, akkor az 1940-es nyári játékok után Tokió egy újabb olimpia megrendezésétől esne el egy rendkívüli világtörténelmi helyzet miatt. Ha megrendezésre is kerül, az már biztos, hogy külföldi nézők nem érkezhettek az eseményre. Jelenleg arról zajlik a vita, hogy helyi nézőket beengedjenek-e egyáltalán, vagy esetleg csak félháznyi szurkoló jelenléte mellett engedélyezzék a versenyeket. Akárhogyan is alakul, az már biztosnak tűnik, hogy a tokiói olimpia sem pénzügyi, sem pedig arculatépítési szempontból nem fogja beváltani a hozzá fűzött japán reményeket, és nem lesz a „globális szolidaritás szimbóluma”, mint [ahogy Szuga Josihide miniszterelnök szerette volna](#). A XXXII. nyári játékokra Japánban minden bizonnyal még sokáig a „mi lett volna, ha...” olimpiájaként fognak emlékezni.

SALÁT GERGELY

KÍNA – OLIMPIAI TORLÓDÁS

Kínában a sport és a politika régóta összefonódik, gondoljunk csak arra, hogy a hidegháborúban fordulatot hozó kínai–amerikai közeledés is egy asztalitenisz-világbajnokságon kezdődött („pingpong-diplomácia”). A Kínai Népköztársaság (KNK) visszatérése a Nemzetközi Olimpiai Bizottságba (1979), majd a nyári olimpiákra (1984) az ország nyitását, az elszigeteltség végét, a reformkorszak kezdetét jelentette. Azóta a KNK minden téli és nyári olimpián részt vesz, s ahhoz is hozzájárul, hogy tajvani sportolók is indulhassanak – persze nem Kínai Köztársaság vagy Taiwan név alatt, hanem a [„Chinese Taipei”](#) csapat tagjaként.

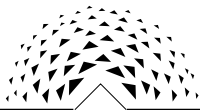
A nagy visszatérés után hamarosan Peking megpályázta a 2000-es nyári olimpia rendezését, de ezt – a Tien’anmen téri események után nem sokkal, azok hatása alatt – a NOB egyértelműen politikai okokból Sydney-nek ítélte. A kínai

főváros végül [2008-ban rendezett olimpiát](#), ezzel kapcsolatban a kínai vezetők nem is nagyon titkolták, hogy elsősorban nem sporteseményként tekintenek a játékokra, hanem Kína világszínpadra való visszatérésének nagy ünnepeként. A pekingi olimpia sportszakmailag is a csúcst jelentette Kína számára, ekkor először (és mindeddig utoljára) 51 arannyal az éremtábla élén végeztek. Az olimpia és a kínai sportolók sikerének óriási jelentősége volt a nemzeti büszkeség és a kínai identitás szempontjából. Azóta viszont, azt lehet mondani, hogy a kínai azonosságtudat jóval érettebbé vált, a sportsikereknek kevesebb szerep jut, a londoni második (38 arany) és a riói harmadik helyet (26 arany) [nem fogták fel](#) nemzeti tragédiának.

A tokiói olimpiára [reális célokat](#) tűztek ki, egyrészt rekordszámú sportolót szeretnének delegálni, másrészt az éremtáblán a dobogós helyek egyikét szeretnék megszerezni. A jó szereplésre reményt ad, hogy a sportolók a saját kontinensükön általában jobban szoktak szerepelni, ugyanakkor a hazai pályán versenyző japán sportolók fenyegethetik Kína pozícióját. A Covid-19-járvány a sportban is bizonytalan helyzetet teremtett. A kínai sportolókat [számos nehézség](#) sújtotta, 2020-ban a járvány kezelése és a gazdaság újraindítása miatt a sport háttérbe szorult, a sportolók mozgását korlátozták, a nemzetközi versenyek nagy részétől – már amit egyáltalán megtartottak – elzárták őket, rendszeres versenyzés helyett másfél éve izolált edzőtáborokban dolgoznak. Mindennek kiszámíthatatlan a teljesítményükre gyakorolt hatása. A sportra rendszerint nagy hangsúlyt helyező ország ezért sem ég az idei olimpia lázában; Tokió egyelőre nem tartozik a leggyakrabban tárgyalt témák közé.

Mindez szorosan kapcsolódik ahhoz a különleges helyzethez, hogy alig fél évvel a tokiói nyári olimpia után [Peking téli olimpiát](#) rendez, az első olyan városként, amely nyári és téli játékoknak is otthont ad. A kínai főváros hatalmas erőfeszítéseket tesz a sikeres rendezésért, a semmiből húzták fel világszínvonalú létesítmények egész sorát. A 2022-es pekingi téli olimpia sikere politikai szempontból sokkal fontosabb, mint a tokiói szereplés, ennek megfelelően, amikor az olimpiára való felkészülésről van szó, a téma általában Peking.

Kínának a japán olimpiával kapcsolatos gondok [jó lehetőséget](#) teremtenek arra, hogy a külvilágnak és saját közvéleményüknek megmutathassák: míg a nagy ázsiai rivális képtelen a járvány hatékony kezelésére, és csak korlátozásoktól sújtott, külföldi nézőktől elzárt, valószínűleg nem különösebben jó hangulatú olimpia megrendezésére képes, addig Peking vírusmentes, biztonságos sportünnepet tud szervezni teli lelátókkal. [Ez nem azt jelenti](#), hogy Kínának érdeke lenne a tokiói olimpia kudarca, hiszen ez a várható kínai sportsikereket is leértékelné, de az igen, hogy a show-t összességében Peking vigye el. A kínaiak nem beszélnek nyíltan Tokió–Peking-versenyről, és nem kritizálják a japánokat; Kínának az az érdeke, hogy az olimpia politika- és konfliktusmentes maradjon, hiszen a politika és a sport összekapcsolódása a pekingi olimpia ellenfeleinek malmára hajtaná a vizet. A téli olimpia sikerét ugyanis komolyan fenyegeti, hogy a nyugati világban többen [felvetették](#) az esetleges [bojkottot](#) (többek között az amerikai külügyminisztérium [szóvivője](#)), s az ilyen hangokat

Peking azzal igyekszik [elhallgattatni](#), hogy az olimpia [nem politikai ügy](#), hanem az emberiség közös ünnepe, amelyhez ők, akárki is legyen a házigazda, nagyon [szívesen nyújtanak segítséget](#).

Ez a segítségnyújtási szándék kapcsolódott össze a kínai vakcinadiplomáciával, amikor 2021 márciusában a Nemzetközi Olimpiai Bizottság (NOB) 137. kongresszusán a Kínai Olimpiai Bizottság felajánlotta, hogy [vakcinát biztosít](#) mind a tokiói nyári, mind a pekingi téli játékok összes sportolójának és kíséretüknek. Ha ez megvalósulna, az valóban segítene a tokiói szervezőknek, mert a több mint tízezer sportoló és a legalább ennyi kísérő jelentős fertőzési kockázatot jelent, a világ országainak nagy részében és Japánban ugyanis alacsony az átoltottság. Sok országban [etikai okokból](#) nem vették előre az oltási listákra a fiatal, egészséges sportolókat, így az olimpikonok számottevő része nincs beoltva. Ezért is ajánlotta fel a NOB, hogy minden egyes sportolónak beadott vakcina mellé vásárol két adagot a civil lakosságnak, hogy az előbbieket ne vegyék el az oltás lehetőségét az utóbbiak elől. A kínai ajánlat szépséghibája, hogy a kínaiak nem ingyen adják a vakcinát, a NOB fizet érte, ráadásul az országok nagy részében a kínai oltóanyag nincs engedélyezve – a házigazda [Japánban sem](#) –, így azt az érintettek nem fogadhatják el. Mindez jelzi, hogy Kína a tokiói olimpiát is saját presztízse, elfogadottsága növelésére szeretné felhasználni, ugyanakkor azt is, hogy ezek a törekvések korlátokba ütköznek.

MEZEI TIBOR

A KÉT KOREA – KÜLÖN UTAKON

A Koreai Köztársaság az 1988-as szöuli olimpia óta minden nyári olimpiai játékokon – a Sydney-ben rendezett kivételével – az első tíz ország között végzett az éremtáblázaton. Ezzel a teljesítménnyel gyakorlatilag Franciaországgal és Olaszországgal került egy súlycsoportba a nemzetközi sportban elért eredmények tekintetében. A koreai sportsikerek kezdete egybeesik [a koreai gazdasági csoda](#) beérésével és az ország középhatalmi státuszának kialakulásával. Ebben az időszakban, a nyolcvanas években került fel Dél-Korea a térképre, ekkor lépett – évtizedeken keresztül kiújuló politikai válságok után – megerősödött önbizalommal a nemzetközi színtérre. Ebből kifolyólag nem lehet túlbecsülni a szöuli olimpia szimbolikus jelentőségét a Koreai Köztársaság „magára találásának” folyamatában.

Az elmúlt négy évtizedben Dél-Koreában a folyamatosan kiemelkedő sporteredmények ugyanúgy a közvélemény érdeklődésének középpontjába kerültek, és ugyanúgy szervesen [hozzákapcsolódtak a nemzeti identitáshoz](#), ahogyan azt a számunkra ismerős hazai és európai kontextusban tapasztalhatjuk. A helyzet sajátossága, hogy a sport és azon belül is az olimpiákon elért sportsikerek beépülése a [dél-koreaiak identitásába](#) a koreai nemzet megosztottságának feltételei között valósult meg. És rendszerint éppen az olimpiai játékok kapcsán merül

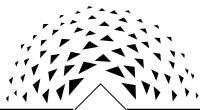
fel időről időre a szöuli kormányzat részéről a nemzeti megosztottság szimbolikus áthidalásának igénye. Az olimpia egyrészt presztízsből és nézettségben kiemelkedik a többi sportesemény közül, másrészt hagyományosan hordozza a béke és az együttműködés üzenetét, ami különösen alkalmassá teszi arra, hogy összekössék a Koreai-félszigeten elérendő tartós béke és a két koreai állam közötti együttműködés erősítésének gondolatával. A legutóbbi téli olimpiát a dél-koreai Phjongcschang városában rendezték 2018 februárjában, és ez az esemény akkor sikeresen mozdította elő a Korea-közi párbeszédet. A szöuli kormányzat egészen április elejéig bízott abban, hogy a tokiói olimpia is alkalmat nyújthat a holtpontról való kimozdulásra, de ezek a remények az észak-koreai bejelentés nyomán szertefoszlottak.

Észak-Korea 2021. április 6-án hozta nyilvánosságra, hogy a koronavírus-világjárvány miatt sportolók [nem vesznek részt](#) a júliusban Tokióban tartandó nyári olimpiai játékokon. A döntést az állami hírügyökség közleménye szerint már március 25-én meghozta a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság Olimpiai Bizottsága, és az, hogy majdnem két hétig vártak, mielőtt közzétették, jól mutatja a döntés politikai súlyát. A politikai jelentőség tetten érhető mind abban, amit tartalmaz a közlemény, vagyis a pandémiára való hivatkozásban, mind abban, amiről nem ejt szót, de ami közvetett módon mégis jelzésértékű.

Bár minden érintett országban komoly intézkedéseket tettek a járvány megfékezése érdekében, elsősorban túlreagálásnak tűnhet, hogy Phenjan ennyire tart az észak-koreai sportolók Japánban történő megfertőződésétől. A KNDK eddig követett [járványstratégiájának ismeretében](#) azonban ez nem tekinthető túlzásnak. Phenjan Covid-mentes övezetnek hirdeti magát, tehát nyilvánvaló, hogy kizárólag külföldről szivároghat be a vírus az országba, vagyis kerülni kell a külvilággal való érintkezést. Kim Dzsong-ün észak-koreai vezető politikájában ez az izolációs törekvés olyan nagy hangsúlyt kapott, hogy a [tavalyi év folyamán lezárták](#) mind a Kínával, mind az Oroszországgal közös határt. Az önelszigetelés politikájának következtében drasztikusan – becslések szerint 80 százalékkal – esett vissza a külkereskedelmi forgalom 2020-ban. Az idei évre további mélyrepülés várható, hiszen Kim Dzsong-ün többször is kinyilvánította, hogy ragaszkodik a gazdasági autarkia új irányvonalához.

Az olimpiai játékokon való részvétel lemondása azt is jelzi, hogy [Észak-Korea nem keresi](#) a 2018-ban megindult – majd 2019 végére kifulladásig – diplomáciai párbeszéd folytatásának lehetőségét. Ez különösen a szöuli kormány számára csalódás, hiszen abban bíztak, hogy miképpen 2018-ban a Dél-Koreában megrendezett téli olimpia alkalmat adott a Korea-közi enyhülés folyamatának beindítására – ami aztán elvezetett a minden problematikuságuk ellenére is történelminek nevezhető USA–KNDK-csúcstalálkozóhoz Donald Trump elnök és Kim Dzsong-ün között –, úgy Tokió is majd lehetőséget teremt az elhalt dialógus újjáélesztésére. A március elsején tartott [ünnepi beszédében](#) Mun Dzse-in elnök annak a reményének adott hangot, hogy „az idei tokiói nyári olimpiai játékok eseménye lehetőséget nyújthat a Korea és Japán, Dél-Korea és Észak-Korea, Észak-Korea és Japán, valamint az Észak-Korea és az Egyesült Államok közötti párbeszédre.”

Az olimpián való részvétel elutasítása megerősíti, hogy Kim Dzsong-ün számára a Korea-közi párbeszédnek egyedül mint a Washingtonhoz való eljutást előmozdító „ugródeszkának” lehet jelentősége. Az észak-koreai vezető tehát rövid távon, vagyis nyárig, a tokiói olimpia lebonyolításáig, nem lát esélyt arra, hogy Washington érdemi tárgyalást kezdeményezne Phenjan felé, ezért nem hajlandó megtenni az olimpián való részvétel gesztusát. Ez nem jelenti, hogy a KNDK végérvényesen elutasítaná a párbeszéd lehetőségét: Kim Dzsong-ün egyelőre kívár, és arra számít, hogy a Biden-adminisztráció előbb-utóbb megfogalmazza az „ajánlatát” számára.

SZIVÁK JÚLIA

INDIA – AZ OLIMPIAI SZELLEM (HIÁNYA)

India számos területen pénzt és energiát nem kímélve arra törekszik, hogy soft power nagyhatalomként tekintsenek rá. Az olimpiai sikerek elérése azonban, úgy tűnik, nem tartozik ezen területek közé. India a modern olimpiai játékok fennállása óta összesen 28 érmet szerzett, ezzel az 58. helyet foglalja el az összesített éremtáblázaton (az első helyen az Egyesült Államok áll összesen 2523 érmmel). Hogy lehetséges, hogy a világ második legnépesebb országának sportolói ilyen gyengén szerepelnek az olimpián?

A legkézenfekvőbb válasz az [indiai sportélet szerkezetében](#) keresendő. Ugyanis – bár fontos nemzetépítő szerepet játszik a sport Indiában is – a legnépszerűbb sportágak, mint a krikett vagy a kabaddí, nem szerepelnek az olimpiai számok között. Ugyan a 20. század elején a gyephoki és a futball is nagy népszerűségnek örvendtek Indiában, és különös büszkeségre adott okot az [indiai férfi gyephokicsapat](#) olimpiai szereplése (a Brit Birodalom színeiben aranyérmet szereztek 1928-ban, 1932-ben és 1936-ban is, valamint független államként 1948-ban, 1952-ben és végül 1964-ben), ezek a sportágak az 1980-as évekre elvesztették korábbi vonzerejüket. A krikett azóta igazi nemzeti sporttá, az indiai álom szimbólumává vált. A sport üzéséhez sem drága felszerelésre, sem sportpályákra nincs szükség, így a tehetséges fiataloknak vagyoni helyzetétől függetlenül van esélyük arra, hogy bekerüljenek valamelyik hivatásos klubba, és a legnagyobb filmsztárokkal versenyezzenek ismertségben. A profi krikett nemcsak hírnevet, de nagy anyagi hasznot is hoz a résztvevőknek. Különösen igaz ez az Indiai Premier Liga 2008-as megalapítása óta, amely az amerikai NFL mintájára működő, [nagy bevételeket](#) és komoly médiaérdeklődést generáló üzleti modellt honosított meg Indiában.

A krikett nemcsak Indiában, hanem a Brit Nemzetközösség más államaiban is nagy népszerűségnek örvend. A különböző nemzeti csapatok közötti mérkőzések nemcsak a nemzetépítés és sportdiplomácia szempontjából fontosak, de kiemelkedő a turisztikai és gazdasági jelentőségük is. Ugyancsak hatalmas

népszerűségnek örvend a sport a dél-ázsiai országokban (India, Pakisztán, Banglades, Srí Lanka), Ausztráliában, Nagy-Britanniában, Dél-Afrikában és különböző karibi országokban is, így a nemzetközi versenyeket gyakran több mint egy milliárd néző követi. Akkor hogyan lehet, hogy a kiemelkedő nézőszám és érdeklődés ellenére sem olimpiai sportág?

Valójában a krikett az [1900-as olimpián](#) már szerepelt olimpiai sportágként, azonban csupán két ország mérette meg magát, így elegendő számú résztvevő csapat hiányában az olimpiai bizottság a sportág eltávolítása mellett döntött. Feltételezhetjük, hogy azóta nagyobb érdeklődés övezné a sportot az olimpián, de az újbóli szerepeltetésének különböző sportpolitikai akadályai vannak. A krikettet többféle formátumban is játsszák, és [nincs egyetértés abban](#), hogy az olimpián melyik volna a legmegfelelőbb. A legkézenfekvőbb megoldás a T20-as formátum lenne, ami jóval rövidebb és ezért „nézőbarátabb”, mint a napokig húzódó hagyományos mérkőzés, azonban a T20-as bajnokságok hatalmas bevételeket generálnak a nemzeti krikettbizottságok számára, amelyek nem szívesen adnák ki a kezükből a sportág feletti monopóliumot. Különösen kritikus az [Indiai Krikettbizottság](#) szerepe, amely fél autonómiájának és bevételi forrásainak elvesztésétől, és kitartó aknamunkájának eredményeként a közeljövőben sem várható, hogy a krikett újra olimpiai sportággá válna.

Ez nem jelenti azt, hogy India ne dédelgetne más [olimpiai álmokat](#). Egyes olimpiai sportágakban, mint például az ökölvívásban, a birkózásban és a tollaslabdában indiai versenyzők olyan sikereket érnek el világbajnokságokon és Ázsiabajnokságokon, amelyek fényében az [olimpiai éremszerzés](#) sem tűnik lehetetlennek. Azonban ezen sportágak népszerűsége és láthatósága világszinten sem mérhető az olimpia legnépszerűbb versenyszámaihoz (atlétika és vízisportok). Ráadásul a nemzetközi sikereket elsősorban női sportolók érték el, mint például Saina Nehwal tollaslabdában és Mary Kom női ökölvívásban. A női versenyszámok presztízse világszinten is jelentősen alacsonyabb, mint a férfi számoké, Indiában pedig társadalmi akadályai is vannak a nők versenyszerű sportolásának. Ahhoz, hogy India jól szerepelhessen az olimpiákon, [rendszerszintű változtatásokra volna szükség](#), így például a sportnevelés és a sportinfrastruktúra fejlesztésére, vagy arra, hogy a sportolói karrier társadalmi elfogadottsága megnőjön.

A 2021-es tokiói olimpiára ennek ellenére nagy várakozásokkal készül az indiai olimpiai csapat, reményeik szerint India birkózásban, ökölvívásban, különböző lövészeti számokban és tollaslabdában is sikereket érhet el, amennyiben az egyre súlyosbodó indiai koronavírus-helyzet nem lehetetleníti el a csapat kiutazását. India a későbbiekben szívesen rendezne olimpiát is, azonban a legelső realisztikus céldátumnak 2048 tűnik. Ahhoz, hogy a nyári olimpiát Delhiben rendezhessék, nagy infrastrukturális beruházásokat kellene végrehajtani, ami a jelenleg egyre súlyosbodó gazdasági nehézségek közepette igen kétségesnek tűnik.